

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **N. D.**, , zast. JUDr. Ing. Petrem Machálkem, Ph.D., advokátem se sídlem ve Vyškově, Pivovarská 8, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. května 2013, čj. MV-79392-5/SO/sen-2012, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 14. května 2013, čj. MV-79392-5/SO/sen-2012, se z r u š u j e a věc se jí v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobci náklady řízení v částce 19.843,- Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Ing. Petra Machálka, Ph.D., a to do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále také jen „prvoinstanční orgán“), ze dne 26. 4. 2012, čj. OAM-84297-15/DP-2011, kterým byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

V jeho odůvodnění žalovaná uvedla, že žalobci byl na území České republiky povolen přechodný pobyt na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání s

dobou platnosti od 19. 12. 2003 do 17. 12. 2004. Platnost pobytu byla prodloužena udělením povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem s platností od 18. 12. 2004 do 17. 12. 2005. Od 18. 12. 2007 pobývá žalobce na území České republiky za účelem účasti v právnické osobě (výkonný manažer). Platnost pobytu za tímto účelem mu byla prodloužena do 17. 12. 2011. Dne 23. 11. 2011 podal žalobce ve smyslu § 44a zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (účast v právnické osobě). Žalobce k žádosti mimo jiné doložil cestovní doklad č. B4409824, ze kterého prvoinstanční správní orgán zjistil, že po dobu platnosti pobytového oprávnění od 18. 12. 2009 do 17. 12. 2011 pobýval v České republice pouze 50 dnů. V písemném vyjádření doručeném prvoinstančnímu orgánu dne 13. 4. 2012 žalobce potvrdil, že se v České republice po dobu povoleného dlouhodobého pobytu zdržoval málo, což omlouval nutností řešení dodavatelských vztahů jeho podnikání v Makedonii.

Dále žalovaná uvedla, že z konstrukce důvodů pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, tedy i povolení k dlouhodobému pobytu (§ 37 odst. 1 písm. b/ zákona o pobytu cizinců), vyplývá, že cizinec je povinen plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen. Neplnění účelu pobytu je obligatorním důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. neprodloužení platnosti tohoto povolení. Prvoinstanční orgán hodnotil skutečnost, že žalobce v době povoleného dlouhodobého pobytu nepobýval na území České republiky, tedy neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen, jako závažnou překážku pobytu cizince na území, s čímž se žalovaná zcela ztotožnila.

Žalovaná s poukazem na ustálenou rozhodovací praxi potvrzenou i judikaturou soudů uvedla, že neplnění účelu pobytu v době nikoli bezprostředně před vydáním rozhodnutí, lze posoudit jako jinou závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky. Poukázala i na dikci ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, podle kterého nelze udělit povolení k dlouhodobému pobytu, resp. prodloužit jeho platnost, pokud je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Pojem „jiná závažná překážka“ představuje neurčitý právní pojem, který správnímu orgánu dává možnost správního uvážení. Důvodem pro neudělení pobytového oprávnění je pouze taková objektivní skutečnost, resp. překážka pobytu cizince na území, kterou lze klasifikovat jako závažnou. Za jinou závažnou překážku pobytu pak lze označit jen takovou skutečnost, na základě které by byl další pobyt cizince na území České republiky v zásadním rozporu s veřejným zájmem a pořádkem České republiky, který by nemohl být vyvážen subjektivním zájmem jednotlivce, resp. cizince v konkrétním případě. Ačkoli zákon o pobytu cizinců neobsahuje výslovné ustanovení upravující plnění účelu pobytu, lze jeho logickým a teleologickým výkladem dovodit, jaké jednání lze pod plnění účelu subsumovat a jaké ne. Žalovaná uvedla, že účelem pobytu zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.

Žalovaná uzavřela, že pokud se cizinec nezdržuje na území České republiky po celou dobu povoleného dlouhodobého pobytu, tedy neplní účel povoleného pobytu, představuje to závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky. V daném případě je prokázáno, že po dobu platnosti posledního pobytového oprávnění, tedy od 18. 12. 2009 do 17. 12. 2011, pobýval žalobce v České republice pouze 50 dnů. Podmínkou pro udělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) je neexistence některého ze zákonem stanovených důvodů pro jeho neudělení. Jestliže je tedy naplněn některý z důvodů pro neudělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) podle § 56 zákona o pobytu cizinců, přestal cizinec splňovat podmínku pro jeho udělení ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) citovaného zákona.

Žalovaná nepovažuje ani dopad rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do života cizince za nepřiměřený. Žalobce na území České republiky pobýval za účelem výkonu manažerské činnosti - účast v právnické osobě. Po dobu posledního povoleného pobytu však tento účel nenaplňoval z důvodu absence fyzické přítomnosti na území České republiky. Uvedený důvod je tedy především ekonomické povahy. Neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nepředstavuje absolutní překážku pobytu žalobce na území České republiky. Žalovaná s poukazem na ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uvedla, že je v zájmu České republiky, aby na území pobývali cizinci, kteří zde plní účel pobytu a plní další povinnosti jim uložené. Pokud byl cizinci povolen pobyt na území České republiky za účelem podnikání, bylo jeho povinností tento účel plnit, pokud měl být povolený pobyt zachován. Dodala, že ani rodina žalobce na území České republiky nežije.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí prvoinstančního orgánu, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce předně namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí pro vady řízení. S poukazem na ustanovení § 2 správního řádu uvedl, že správní orgán nerespektoval zásadu přiměřenosti a proporcionality. Zasahování státu musí respektovat přiměřenou rovnováhu mezi požadavkem obecného zájmu společnosti a požadavkem na ochranu základních práv jednotlivce. Realizovaná pravomoc by měla být přiměřená účelu, kterému slouží, a nemělo by docházet k nadměrnému zasahování do poměrů dotčených osob. Dle žalobce má v souladu s principem přiměřenosti správní orgán zohlednit při uplatňování svých pravomocí mimořádnou situaci určité osoby a její oprávněné zájmy tak, aby jeho postup nebyl vůči této osobě nepřiměřeně tvrdý. Při posuzování předmětné záležitosti měl správní orgán přihlédnout ke skutečnostem tvrzeným žalobcem a také k důsledkům, které neprodloužení dlouhodobého pobytu způsobí, tj. jak zasáhnou do sféry žalobce a potažmo obchodní společnosti NIKO D+A, s. r. o. Žalobce plnil řádné své povinnosti jednatele, jakož i další povinnosti k podmínkám nutným pro pobyt cizince na území České republiky, jen se na tomto území nezdržoval po dobu, která by byla pro správní orgán „přijatelná“. Dle žalobce není zřejmé, jak skutečnost, že pobýval na území České republiky pouze 50 dnů, dosahuje intenzity závažné překážky, která brání prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Užitý přepjatý

formalismus ze strany správního orgánu pak vedl k sofistikovanému zdůvodňování zjevné nespravedlnosti.

Žalobce připomněl povinnost stanovenou správnímu orgánu § 6 správního řádu, a to vyřizovat věci bez zbytečných průtahů. Správní orgány v zákonných lhůtách nerozhodly. O jeho žádosti bylo rozhodnuto v době výrazně delší než zákonem stanovené 60ti denní lhůtě a obdobná situace se opakovala i v odvolacím řízení. Za zbytečné průtahy je přitom třeba považovat dobu, kdy v řízení nebyl učiněn úkon, přestože měl být učiněn. Správní orgán průtahy v dané věci nijak neodůvodnil a navíc se dle názoru žalobce nejedná o složitý případ, který by bylo třeba projednávat tak dlouhou dobu.

Dle žalobce nebyl ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu ani zjištěn stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Správní orgány tak postupovaly v rozporu se zásadou materiální pravdy.

Správní orgán rovněž neposkytl žalobci přiměřené poučení ve smyslu ustanovení § 4 téhož zákona o tom, že je v daném případě možné užít neurčitý právní pojem „jiná překážka pobytu cizince na území České republiky“. Pokud by byl poučen, mohl již před prvoinstančním orgánem celou záležitost včas řešit a především prokázat důvody nepřítomnosti, příp. jiné skutečnosti.

Nezákonnost rozhodnutí správního orgánu spatřuje žalobce i v tom, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení, když správní uvážení nebylo provedeno v souladu s pravidly logického uvážení a premisy úsudku nebyly zjištěny řádným procesním způsobem. Zákonem stanovené meze správního uvážení překročil tím, že podřadil skutečnost „žalobce pobýval na území České republiky pouze 50 dní“ pod jinou závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Jestliže je však cizinci povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky, pak je toto jeho právo a nikoli povinnost.

Napadené rozhodnutí označil žalobce i za nepřezkoumatelné. Pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ je neurčitý právní pojem. Zde je dán prostor správním orgánům, aby v každém jednotlivém případě po posouzení rozhodly, zda je obsah pojmu naplněn či nikoliv. Vždy je třeba zdůvodnit, v čem konkrétně je spatřována jiná závažná překážka pobytu a uvést, v jakém směru je narušován zákon. Současně je třeba mít na paměti klasickou právní zásadu „in dubio mitius“ a proporcionalitu mezi sledovaným účelem správního rozhodnutí a dopadem do práv, svobod a zájmů účastníka řízení. V tomto směru žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006, čj. 2 As 31/2005-78. Prvoinstanční správní orgán se v odůvodnění rozhodnutí výkladu uvedeného pojmu nevěnoval vůbec a žalovaná fakticky zkonstruovala hypotézu, že účelem pobytu zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, a konstatovala, co je základním principem pobytu cizince na území České republiky. To však nelze dle žalobce považovat za výklad neurčitého právního pojmu.

Žalobce uzavřel, že žalovaný se dopustil dalších pochybení v tom, že se nevypořádal se všemi jeho námitkami (konkrétně s námitkou ve vztahu k interpretaci předmětného neurčitého právního pojmu), na základě provedených důkazů dospěl

k nesprávným závěrům, přičemž důkazy hodnotil v rozporu s jejich skutečným obsahem a v odůvodnění uvedl pouze ty důkazy, které svědčily v neprospěch žalobce. Důkazy, které svědčily v jeho prospěch, ani nevyložil, ani k nim nepřihlédl. Žalobce zdůraznil, že vede řádný život, nespáchal žádný trestný čin ani přestupek, ale naopak plní veškeré své povinnosti. Nemá rovněž bez významu, že obchodní společnost NIKO D+A, s. r. o., řádně odvádí daně do státního rozpočtu České republiky.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby. K otázce přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobce způsobem stanoveným zákonem o pobytu cizinců uvedla, že pokud jeho firma v České republice prosperuje i v případě, že se sám v České republice nezdržuje, lze jeho případný pobyt na území České republiky spojený s podnikatelskou aktivitou řešit udělením víza k pobytu do 90 dnů podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex).

Žalovaná připomněla, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky. Tento závěr explicitně judikoval Ústavní soud ČR v usnesení ze dne 9. 6. 2004 čj. III. ÚS 260/04: „*Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území*“. Z uvedeného dle žalované jednoznačně vyplývá, že Česká republika, jako suverénní stát, stanoví podmínky, za kterých připustí pobyt cizích státních příslušníků na svém území s ohledem na svůj veřejný zájem a pořádek. K interpretaci neplnění účelu pobytu v době nikoli bezprostřední před vydáním rozhodnutí jako jiné závažné překážky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a výkladu pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“ poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2011, čj. 10 A 218/2010, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-75.

Při jednání před soudem zástupce žalobce setrval na svých argumentech a procesních návrzích s odkazem na důvody podrobně uvedené v žalobě. Dodal, že společnost, ve které je žalobce jednatelem a současně většinovým vlastníkem, je plně funkční a má i zaměstnance.

Žalovaná se z jednání u soudu omluvila.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žalobu shledal důvodnou.

Z předloženého správního spisu mimo jiné vyplynulo, že žalobce pobývá v České republice od 18. 12. 2007 za účelem účasti v právnické osobě, konkrétně ve společnosti NIKO D+A, s. r. o. Platnost pobytu za tímto účelem mu byla opakovaně prodloužována, naposledy s platností do 17. 12. 2011. Dne 23. 11. 2011 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze stejného důvodu. Ze záznamů v cestovním dokladu č. B4409824 je zřejmé, že po dobu platnosti pobytového oprávnění od 18. 12. 2009 do 17. 12. 2011 pobýval v České republice pouze 50 dnů. To ostatně žalobce v písemném vyjádření ze dne

10. 3. 2012 potvrdil s tím, malý počet dnů pobytu v České republice byl zapříčiněn nutností řešit v Makedonii dodavatelské vztahy související s jeho podnikáním.

Z výpisu z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobce je většinovým společníkem v obchodní společnosti NIKO D+A, s. r. o., se sídlem v Trutnově, která byla založena společenskou smlouvou v roce 1997. Předmětem činnosti této obchodní společnosti je nákup a prodej zboží – obchodní činnost v rámci živnosti volné (export, import). Žalobce je jediným jednatelem této společnosti oprávněným jednat za společnost ve všech věcech.

Dne 23. 11. 2011 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (účast v právnické osobě), která byla prvoinstančním orgánem zamítnuta dle ustanovení § 44a odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců pro existenci jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Odvolání proti tomu pak žalovaná zamítla a rozhodnutí prvoinstančního orgánu potvrdila žalobou napadeným rozhodnutím.

Podstatou sporu je zejména výklad pojmu „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ uvedený v ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a aplikace tohoto ustanovení na skutkové okolnosti projednávané věci.

Správní orgány učinily ve věci závěr, že žalobce v době povoleného dlouhodobého pobytu za účelem podnikání na území České republiky nepobýval (resp. po rozhodnou dobu dvou let zde pobýval pouze 50 dní), tudíž neplnil účel pobytu. Tato skutečnost byla shledána jako závažná překážka, která brání prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Prvoinstanční orgán proto rozhodl o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a žalovaná jeho rozhodnutí potvrdila.

Krajský soud se však s tímto závěrem neztotožnil, a to z dále uvedených důvodů.

Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců vízum nelze udělit mimo jiné tehdy, je-li zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Výkladem pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“ se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. I žalovaná ve svém vyjádření poukázala na jeho rozsudek ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69, ve kterém tento soud uvedl, že nenaplnění účelu předchozího pobytu spočívající v nevykonávání podnikatelské činnosti lze považovat za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky. Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že *„plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.“*

V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud odkázal též na své předchozí rozhodnutí ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, v němž dovodil, že účelem pobytu zákonodárce zcela jistě nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, *„aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky*

vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“

Ve zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 80/2011-69 šlo přitom konkrétně o to, že cizinec, kterému byl povolen pobyt na období od června 2008 do června 2010 za účelem podnikání (byl veden jako osoba samostatně výdělečně činná), na základě svého prohlášení na okresní správě sociální zabezpečení samostatnou výdělečnou činnost od června 2008 do května 2010 přerušil a ukončil (tj. téměř po celou dobu trvání uděleného povolení k pobytu). Vědomě tedy přerušil a ukončil podnikání na dobu, kterou vzhledem k okolnostem nebylo možno označit za přechodnou. Přestal tak fakticky plnit účel, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen, přičemž nevystala žádná pochybnost o tom, že po dobu, kdy nebyl přihlášen na okresní správě sociální zabezpečení a pobýval na území ČR, nepracoval. V rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 82/2011-81 šlo o podobnou situaci, kdy cizinci byla zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná z toho důvodu, že bylo dostatečným způsobem prokázáno, že v době, kdy mu byl pobyt za uvedeným účelem povolen (červenec 2007 až červenec 2009), oznámil živnostenskému úřadu přerušení provozování živnosti, a to od listopadu 2007 do června 2009. Ani on tak fakticky nepodnikal a neplnil tedy účel povoleného pobytu.

V nyní posuzovaném případě je však správními orgány zjištěný skutkový stav zcela odlišný. Žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - účast v právnické osobě a nebylo zjištěno, že by v podnikající právnické osobě účasten nebyl, dokonce o tom není ani sporu. Správními orgány nebylo ani nijak zpochybněno jeho tvrzení, že vykonává funkci jednatele ve fungující obchodní společnosti a že je dokonce jejím jediným jednatelem. Žalovaný neshromáždil žádné důkazy o tom, že by faktický stav byl jiný, že by zápis jeho osoby jako jednatele nebo zápis předmětné společnosti v příslušných rejstřících byl pouze formální, že by nevykonávala žádnou činnost apod. Ze samotného zjištění, že žalobce pobýval na území České republiky po dobu předchozích dvou let pouze 50 dní, nelze bez dalšího dovodit závěr, že neplnil účel pobytu a z toho důvodu zamítnout jeho žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - účast v právnické osobě. Navíc správní orgány neuvedly ani žádné úvahy podložené šetřením v tom směru, proč zjištění učiněné ohledně délky jeho pobývaní na území České republiky nemohlo být pro řádné plnění povinností jednatele, tj. pro řízení předmětné společnosti, postačující, tedy jak uvedla žalovaná, že „neplnil povinnosti spojené s podnikáním“.

Na základě správními orgány shromážděných a ve správním spise založených důkazů tedy nelze učinit závěr, že žalobce neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen.

Pokud jde o další žalobní námitky, které byly ryze procesního charakteru, ty již krajský soud důvodnými neshledal. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že nebyl proveden výklad neurčitého

právního pojmu „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“. Na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí žalovaný s obecným poukazem na „judikaturu soudů“ citoval závěry, které k tomuto pojmu vyslovil Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích čj. 9 As 80/2011-69 a čj. 7 As 82/2011-81. Ty následně specifikoval až ve svém vyjádření k žalobě. Je sice pravdou, že se žalovaný s tímto samotným pojmem ve svém rozhodnutí zabýval velmi stručně, avšak v zásadě vyjádřil, co nutno rozumět pojmem „jiná závažná překážka“, v čem konkrétně spatřuje jinou závažnou překážku pobytu u žalobce (neplnění účelu jeho pobytu) a že ten právě svou nepřítomností v České republice naplnil obsah zmíněné překážky. Žalované rozhodnutí tak není dle názoru krajského soudu nepřezkoumatelným. Jinou otázkou však byla správnost aplikace předmětného ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců na daný případ z pohledu správními orgány zjištěného skutkového stavu (k tomu viz shora).

Ani namítaná vada řízení spočívající v porušení povinnosti správních orgánů vyřizovat věc bez zbytečných průtahů nemůže sama o sobě způsobit nezákonnost nyní napadeného rozhodnutí. Na obranu proti takovému nesprávnému postupu pamatuje již správní řád ustanoveními na ochranu před nečinností, a je proto nutno brojit proti průtahům již v průběhu správního řízení a nikoliv poprvé až v řízení před soudem.

S ohledem na shora uvedené krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a vrátil věc žalované k dalšímu řízení v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. V dalším řízení bude žalovaná vázána právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v zaplaceném soudním poplatku v celkové výši 4.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem za 3 úkony po 3.100,- Kč včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), náhradě za promeškaný čas 6 půlhodin po 100,- Kč a náhradě jízdného z Vyškova do Hradce Králové a zpět osobním automobilem ve výši 2.294,- Kč (§ 11 vyhl. č. 484/2000 Sb. a § 13 odst. 3 a § 14 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Zástupce žalobce je registrován jako plátce DPH, proto byla odměna povýšena o hodnotu této daně (§ 14 advokátního tarifu). Krajský soud uložil takto vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta (§ 64 s. ř. s. a § 149 odst. 1 o. s. ř.).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 20. června 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu